

No és ell l'artista compulsiu, arravatat, que crea allà on es troba i no li cal res més que la seua disposició creadora. Ell és un artista mandrós, gairebé diríem que un punt malfaener –per no dir gos–. Quan els estudiants el visiten per interrogar-lo sobre les essències i els trucs de la seua inspiració, la vella majordoma els emmena, per tot de penombrosos passadissos, fins la seua habitació, on ell els rep com un malalt aviciat, tot estovat sobre el llit, en perenne pijama i les ulleres de vista a mitjan nas. Els fa diposar-se a la seua redor i els permet que li facen preguntes, mentre ell adopta el posat feixuc d'un remot malalt romàntic, anacrònic doncs. Per tal de perfilar una mica més quin és el seu paperot, farem avinent que té a tothora les cortines corregudes, i així, en la cambra, a penes s'hi esmuny una mínima claror. S'il.lumina amb un llum sobre la tauleta de nit, perquè afirma que el sol desintegra les seues muses, tan

delicades com el seu instint creador. I assegura que viu i escriu amb aqueixa feble lluminiscència que a poc poc li està engolint els ulls i marcint la mirada. Quan els jóvens estudiants i aprenents de literats li pregunten sobre l'obra futura que tothom espera fa tant d'any, ell fa cruixir en el seu rostre una ganyota adolorida. I en això estem, esperant i esperant, que l'artista convalescent s'incorpore del llit i publique alguna cosa, si és que, en el decurs de tants anys d'inspirar-se ajagut, ha pogut escriure res més, fins ara autor d'una sola obra. Mentrestant, per la seua habitació passen i passen munió de devots, i li reten homenatges. Però la seua majordoma sap, i molts ja som els qui ho sospitem, que l'artista ajagut és un descarat impostor. Enormement malfaener, això sí. Un gandul amb un notable coneixement de la postura artística, de la comèdia estètica amb un lleu toc de melodrama vuitentista.

Toni Cucarella©